

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεῦντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεῖα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίῃ,
κι' ὅταν ἐγὼ ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάζῃα κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτῶ φράγκα εἶναι μόνο.**

γὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη — **δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἕγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρα φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τριάντα τοῦ Γενάρη
κι' ὁ κόσμος ὅτ' οὐ ποδάρι,

Τετρακόσα καὶ δέκα κι' ὀκτῶ,
πανηγύρι Ζακύνθου φρικτό.

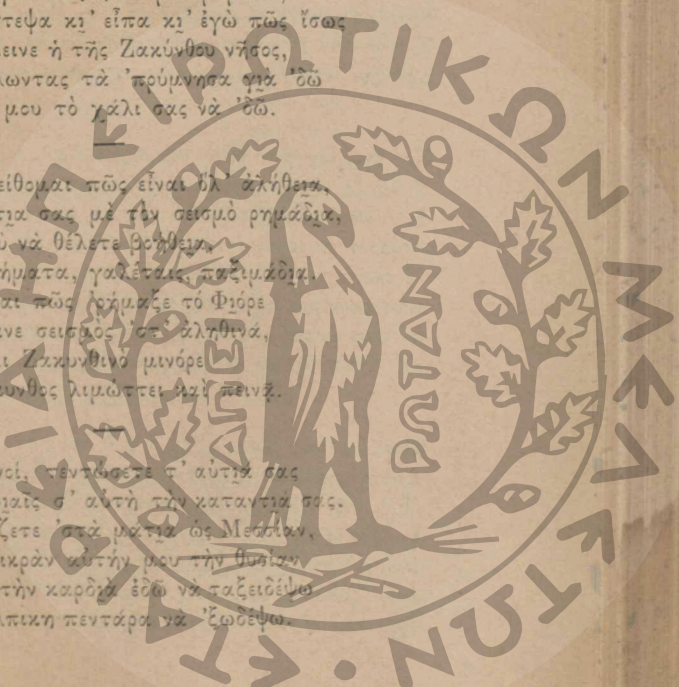
**Κι' ὁ Φασουλῆς ὁ σπλαχνικὸς
στὴ Ζάκυνθο φαμελικῶς.**

Κι' ὁ Φασουλῆς σὰν εὐσπλαγχνός τὴν περασμένη Τρίτη
πῶς κι' αὐτὸς στὴν Ζάκυνθο μὲ ὅλο του τὸ σπῆτι
ἐκείνη ἂν ἀληθινὰ συνέβη ὁ σεισμὸς
κι' ἂν ἐγίνε καταστροφὴ καὶ τόσος χαλασμός.
Εὐγυρῆς περίλυπος τὴν μιὰ καὶ ἄλλη στράτα,
ἀλλ' ὅμως δὲν τοῦ ἔκαμαν ὑποδοχὴ καμμιὰ,
γιατὶ δὲν εἶχε ὀρεξί κανένας γιὰ παρὰτα.
Μέσα στοῦ ξεκληρίσματος τὴν μαῦρη ἐρημιὰ.
Κι' ὁ Περικλῆτος πίσω του, ὑπασπιστῆς του πρώτος,
ἐμμελολόγει τὴν κλεινὴν τοῦ Σολωμοῦ πατρίδα,
κι' ὅταν βαρὺς ἤκουετο σεισμοῦ ὀργίλου κρότος
ἀπὸ τὸν φόβο ἔβγαζε, ὡς λέγουν, ἀγουρίδα.
Κι' ὁ Φασουλῆς τριγύρω του μὲ πόνον παρετήρει
τὴν τρομερὰς καταστροφῆς τὸ νέο πανηγύρι,
κι' ὅλοι ὅτ' αὐτὰ μάτια κ' ὕψιζαν τὸν λιγερὸ λεβέντη
ἀπὸ παντοῦ τοῦ φώναζαν «φινίραμε ἀφέντη»,
ἀλλ' ὅμως καὶ τοῦ Φασουλῆ τὸ τρυφερὸ ἀγόρι
μὲ διαφόρους διδαχὰς πολλοὺς ἐπαρηγόρει,
ἐπὶ τὴν δὲ κι' ἡ Φασουλῆ, φιλόφρωνος κυρία,
καὶ κάπου κάπου σήμειναν καὶ τὰ καμπαναρία.
Κι' ὁ Φασουλῆς, ἂν κι' ἔτρουζε ντελὴ - βοριάς καὶ κρύο,
ἐπὶ τὴν δὲ κι' ἡ Φασουλῆ, φιλόφρωνος κυρία,
καὶ κάπου κάπου σήμειναν καὶ τὰ καμπαναρία.
Κι' ὁ Φασουλῆς, ἂν κι' ἔτρουζε ντελὴ - βοριάς καὶ κρύο,
ἐπὶ τὴν δὲ κι' ἡ Φασουλῆ, φιλόφρωνος κυρία,
καὶ κάπου κάπου σήμειναν καὶ τὰ καμπαναρία.
Κι' ὁ Φασουλῆς, ἂν κι' ἔτρουζε ντελὴ - βοριάς καὶ κρύο,
ἐπὶ τὴν δὲ κι' ἡ Φασουλῆ, φιλόφρωνος κυρία,
καὶ κάπου κάπου σήμειναν καὶ τὰ καμπαναρία.

Ὁ Φ. Ἀγαπητοὶ Ζακυνθινοί, κακὰί σὰς ἤραν ὥραι,
καὶ κατ' ἀρχὰς δὲν ἴστεψα πῶς ἔχλασε τὸ Φιόρε,
κι' οὔτε τὸ συλλογίσθηκα νὰ θαλασσοπορήσω
μὲ τὸν θεᾶρεστον σκοπὸν νὰ σὰς παρηγορήσω.
Θαρροῦσα πῶς δὲν ἔσπασαν μηδὲ μιὰς πόρτας πόμοιλα,
θαρροῦσα ὅ,τι μοῦλειγαν πῶς ἦταν μιὰ μόμοιλα,
ἀλλ' ὕστερα τὸ ἴστεψα κι' εἶπα κι' ἐγὼ πῶς ἴσως
γῆς Μαδιάμ ν' ἀπέμεινε ἡ τῆς Ζακύνθου νῆσος,
καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας τὰ προμήνησα γιὰ ὅω
μὲ ὅλη τὴ φαμῆλια μου τὸ γὰλὶ σὰς νὰ ὀδῶ.

Καὶ τώρα κάπως πείθουμαι πῶς εἶναι ὅλ' ἀλήθεια,
πῶς ἔμειναν τὰ σπῆτῃα σὰς μὲ τὸν σεισμὸ ρημάδι,
καὶ δίκχο ἔχετε πολὺ νὰ θέλετε βοηθεῖν,
φωμί, τσαντίρια, χρήματα, γὰλῆτα, πρῶμι, κὶ.
Τώρα τρώντι πείθουμαι πῶς ἔρχεται τὸ Φιόρε
κι' ὁμολογῶ πῶς ἐγίνε σεισμός, ὅτ' ἀλήθεια,
πῶς ἓνα δὲν ἀκούεται Ζακυνθινὸ μινῶρε
κι' ὀλόγυμνος ἡ Ζάκυνθος λιμώττει καὶ πεινᾷ.

Ἀγαπητοὶ Ζακυνθινοί, κεντρώστε σ' αὐτὴν σὰς
ν' ἀκούσετε παρηγορίας σ' αὐτὴ τὴν καταντία σὰς.
Ὅλοι σὰς μὲ κυττάζετε ὅτ' αὐτὰ μάτια ὡς Μεσσηνίαν,
πλὴν μὴ νομίζετε μικρὰν αὐτὴν περὶ τὴν θυσίαν
μὲς στοῦ χειμῶνος τὴν καρδιά ἐδῶ νὰ ταξιθεῖται
χωρὶς γιὰ ναῦλο κάλπικη πεντάρα νὰ ἔωθεψα.

Δέν είναι 'λίγο, κύριοι, με τούτον τόν άέρα
ν' άφήσω τό ραχάτι μου και νά'λθω έδώ πέρα,
πουναι μεγάλος κίνδυνος σέ τούτο τόν καιρό
νά πέση 'στό κεφάλι μου κανένα πατερό
μαζί με ταθανόξυλα, μεγάλα και μικρά,
ή νά με κάμη κόσκινο κανένα κεραμίδι,
ή και νά χύσω δάκρυα πρὸς χάριν σας πικρά
χωρίς ποσώς τὰ μάτια μου νά τρίψω με κρομμύδι,
και σεις έμπρός κι' όπίσω μου πεινώτες νά χρεεύετε,
και—όπερ σπουδαιότερον—λεπτά νά μου γυρεύετε.

"Αν κι' ήμουν 'λίγο άρρωστος και κρυολογημένος
παρέβλεψα καταρροαίς και περιπνευμονίαις,
και 'στό νησί σας έφθασα κι' έγω κατεσπυσμένος
νά 'δω άν σάς 'προμήθευσαν σικηαίς και μπατανίαις.
Συνεκινήθησαν για σάς τής γής τὰ τετραπέρατα
κι' 'Εγγλέζοι κι' 'Αμερικανοί και πάμπολλαι φυλαί,
κι' από παντού πὰς έστειλαν ψωμιά και ξυλοκέρατα,
μα κι' επικλήσεις γράφονται πρὸς χάριν σας πολλάι.
Ούχ ήπτον νά κι' ό Περικλῆς κι' όλ' ή λοιπή χορεία μου,
πού τους κινδύνους δέν ψηφά και τής κακοκαιριαίς,
μαζί μου 'κουβαλήθηκε κι' ή προσφιλης κυρία μου,
πού είναι μάνα πάντοτε για τής παρηγοριαίς.
Δηό λόγια μόνο νά σάς 'πή, κι' άν εκ λιμού ψοφάτε
άμέσως θά χορτάσετε χωρίς ψωμί νά φάτε,
κι' άν από κρύο τρέμετε μ' αυτὰ θά ζεσταθῇτε
χωρίς για ζέστη σκέπασμα ποτέ νά χρειασθῇτε.
'Αλλ' όμως 'στῆς παρηγοριαίς κι' έγω δέν πάω 'πίσω
κι' όλοι προσέξτετε καλά νά σάς παρηγορήσω.

'Αγαπητοί Ζακυνθινοί, με τούτον τόν σεισμό
δέν εμπορεί κανένας μας νά 'βρῇ λογαριασμό,
άλλ' όμως θάρρος, άδελφοί, κι' ό κόσμος τέτοιος είναι,
επαπειλούν τόν βίον μας μεγάλα 'ξαφνικά,
μας κατατήκουν στεναγμοί και βόσσανα κι' οδύναι
και τὰ τοκομερίδια μας τρών τὰ σωθικά.
Κι' ένθ' με δόξαν τήν ζωήν διέρχεσθε άοιδιον
ή γῆ διασαλεύεται μ' έν κούνημα αϊφνῆδιον,
χορεύουν δέ τὰ σπήτια σας και πέρνουν κουντρουβάλα
και τρώτε κούνημα και σεις και χάρισμα καββάλα.
Τότε δῆ τότε κίνησις κι' όλοφυρμός πολύς,
τότε και γενναϊόδωροι και ρέκται Βασιλείς
λαμβάνουν τήν εξάιρετον τιμήν νά σάς γνωρίσουν
και σάν ιεροκήρυκες νά σάς παρηγορήσουν.

Κι' έγω διά τήν θέσιν σας λυπούμαι, φουκαράδες,
άλλά δι' όνομα Θεοῦ μή θέλετε παράδες.
Κανένας, σάς παρακαλῶ, λεπτό μή μου ζητῇ,
μόνον ή παρουσία μου σάς είναι άρκετή.
'Αρκεί κι' έγω, πού λέγομαι ό πρώτος τσελεπῆς,
πὼς άφησα τό γλέντι μου και τὰς ιοστεφάνους,
κι' ένα μονάχα δάκρυ μου άξίζει, τι 'πή,ς,
κι' αναπληρώνει τῶν κοινῶν ανθρώπων τους έράνους.

Πὼς θά σάς δώσω χρήματα ό νοῦς σας μήν τό βάλῃ...
παρηγοριαίς άν θέλετε σκορπῶ με τό σουβάλι.
'Εγω δέν είμαι, κύριοι, κανένας Τραπεζίτης,
έγώμαι άνθρωπος φτωχός, έγώμαι φαμελίτης,
έγω μ' αυτὰ τὰ έξοδα θά χάσω τὰ μαλά μου,
έγω 'ξοδεύω για χορούς τὰ μαλλοκέφαλά μου,
έχω και κόταίς λαίμαργαίς, πού τρώνε πάντα πίτερα,

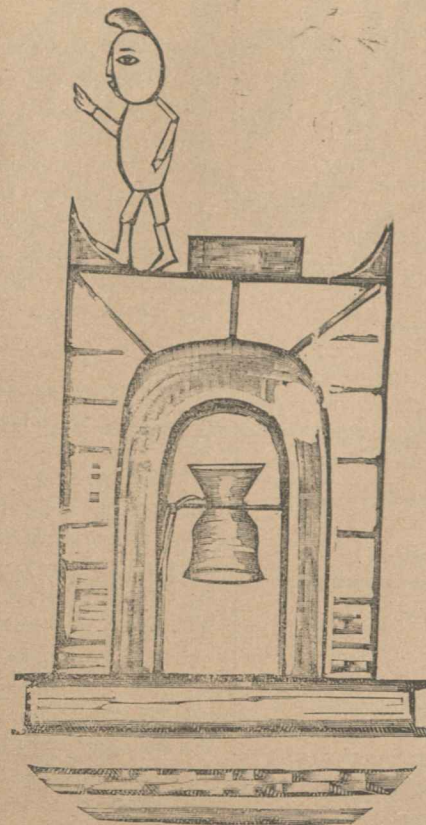
μα και πουλιά μες 'στό κλουβί, πού θέλουν καναζου,
και ξερετε, Ζακυνθινοί, πὼς τώρα και προτήτερα
ή πίστις ή χρηματική πηγαίνει σάν καβούρι.
Γνωρίζετε πὼς σάν και σὰς ή πίστις μας κλονίζεται
κι' ό Λόρδος μας δέν άπαυδᾷ ποτέ του νά δανείζεται,
πὼς εφινίρισε με σὰς τῶν Λόρδων τό συνάφι
κι' έμεις τὰ νύχια ξύνουμε 'στών μαλακό σαρῆ μας,
γνωρίζετε 'στὰ σύννεφα πὼς είναι τό χρυσάφι
και πέρτουν με τὰ σπήτια σας και τὰ χρεώγραφα μ.

'Εγω, παιδιά, 'στών Ζακυνθο δέν ήλθα νά μοιράσω
εις τόν καθένα μερικὸ εκ τής περιουσίας μου,
ήλθα τρεῖς 'μέραις μοναχά μαζί σας νά περᾶσω
και νά τιμῆσω τό νησί διά τής παρουσίας μου.
Μες 'στών χειμῶνα έσχισα πελάγη μα τόν 'Αγιο
για νά σάς δώσω δύναμι και θάρρος και κουράγιο
ν' άνθέξετε εις τῶν σεισμῶν τὰς τόσας συμφοράς
κι' άπόφασιν, Ζακυνθινοί, γενναίαν νά τό πάρετε
πὼς δέν θά φέξῃ πώποτε κι' εκ μέρους μου παρᾷ
κι' άν εκ τής πείνας σάς ιδῶ 'στους δρόμους νά κρατᾷ.
'Ελπίζετε, Ζακυνθινοί, κι' άδίκως μή μου κλαίτε,
κι' άν εφινίρατε και σεις με τούτον τόν σεισμόν,
'πῆτε τό 'στών Μυλλόρδο σας, σ' έμένα μήν τό λῆτε.
αυτός κρατῇ τόν πλοῖσιν Προῦπολογισμόν.
Νά σάς μοιράσω 'σκόπευα φυσέκια με γαζέταις,
μα τώρα 'γεία μας άφησαν και τούταις ή μαζέταις,
θαρρεῖς ή γῆ πὼς άνοιξε και τής κατάπτε όλαις
και σάν στερλίναις σήμερα ζητούνται ή μαρσίλαι.

Κακά προσιώνίζονται οι σεισμολόγοι μάχοι,
τό μυροδόλον έδαφος εξαίφνης διερράγη,
λιμοί, σεισμοί, κουνήματα και καταποντισμοί,
βαρεῖα δέ τήν όσφρησιν προσέβαλιν όσμή,
τούτέστι θειάφι μπόλικο ή μύτη μας έμύρισε
κι' ό Λόρδος και Σωτήρας μας μιὰ και καλή 'φνίρεται
με κάθε πρωτομασκαρα και δανειστή Σγαρίλη,
πού τρέχει μες 'στάς φλέβας του φλασκομηλιά και τῶν
κι' έγω, πού για τήν πρόσον τοῦ τόπου λαχταρῶ,
συχνά τόν επισκέπτομαι και τόν παρηγορῶ.

"Ισως ή Ψωρκώστενα μιὰ 'μέρα εύτηχήσῃ...
'στών άρρωστο παρηγοριαίς ως πού νά ξεψυχήσῃ.
Μή σέρνετε, παρακαλῶ, 'μπροστά μου τὰ κουρέλια σας.
δείξετε θάρρος κι' άντοχήν θεοσεβῶν ανθρώπων,
βλέπω πὼς είναι πάγματι μεγάλ' ή συμφορέλια σας,
άλλ' έχετε και μερικούς 'στών ζηλευτόν σας τόπον,
όπου βαστοῦν ή σκούριαίς των από τό πρώτο τζάκι,
τόν Ντάντο τόν άκούραστο, τόν κόντε τόν Τζορτζάκη.

'Εξ όλης τῆς καρδίας μου τό χάλι σας οίκτηρῶ,
κι' ό πλούτος άν 'φνίρισε τοῦ καθενός γαλάντη,
άλλὰ δέν σκέπτομαι κι' έγω μαζί σας νά φινίρω
άλλὰ δέν σκέπτομαι κι' 'στό Φιόρε τοῦ Λεβάντη.
κι' οὔτε γι' αυτό εκόπιασα 'στό Φιόρε τοῦ Λεβάντη.
'Υπομονή, μωρέ παιδιά, κι' όπόταν επιστρέψω
εις τήν κλεινήν πρωτεύουσάν, τόν κόσμον θά προτρέψω
νά στείλῃ 'στους Ζακυνθινούς και άλλαις μπατανίαις
κι' άν θέλετε ν' άναστηθῇ σάν πρὶν ή Ζακυνθος σας
μετά τοῦ Λάτα ψάλλετε 'στών 'Αγιο λιτανείαις
κι' ό Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν άς είναι βοηθός σας.

Τώρα για τήν 'Αθήνα μου τό φύσημά μου πέρνω
νά 'δω κι' έγω τί γίνεται με τό φωρο-Κουβέρνο.
Κι' εκεί σαλεύει τήν Βουλήν τρικουβερτος σεισμός
και συζητείται ό παχύς Προῦπολογισμός,
και ταμπουνοῦν μανιωδῶς πολυφθογγί σκαρτάδοι
και τόσον μαῦρον κατ' αυτὰς εκκέπασε σκοτάδι
τό τῆς ήμέρας ζήτημα τό οικονομικόν,
όπου εξαίφνης έσβυσε και τό ηλεκτρικόν,
οι δέ κλητῆρες έτρεξαν 'στους φέροντας τὰ πρώτα
με σπερματσέτα, με φανούς, με σπρίτα κι' άλλα φῶτα,
κι' άναψαν τὰ τσιγάρα των καμπόσοι Βουλευταί,
πού με καπνούς ρητορικούς 'κοντέψαν νά πνιγούνε
και τόν Προῦπολογισμό τόν εκκαμαν κισφτέ,
και τῶν τσιγάρων ή φωτιά τους έφεξε νά 'βγοῦνε.

Πὼς συγχινούμαι διά σάς κανείς μήν άμφιβάλῃ,
άλλὰ σκεθῇτε, βρε παιδιά, πὼς είναι καρναβάλι.
κι' οι Πρέσβεις τῶν Δυνάμεων, πού τόσον μας θαυμάζουν,
χορούς 'Αποκηράτικους για 'μας προετοιμάζουν,
και πρέπει νά παρευρεθῶ και 'στους χορούς αυτῶν
μήπως πρεσβείαις, κύριοι, τῶν φίλων Πρεσβευτῶν
τήν διαβήκην τήν γνωστήν κερδίσωμεν τοῦ Ζάππα
και ξεφειράσῃ τῶν Ρωμηῶν ή ψειριασμένη καπτα
και βοηθῶμεν και σάς τους περιπλανωμένους
πρὸς δόξαν τοῦ γηράσαντος εν άμαρτίαις γένους.

Τότε κι' έγω, Ζακυνθινοί, πολλά θά σάς χαρίσω,
μα τώρα σάς παρακαλῶ νά μου ξεφορτωθῇτε,
κι' άν δέν κατάρωσσω καλά νά σάς παρηγορήσω
μόνοι σας προσπαθήσετε νά παρηγορηθῇτε.

Κι' άν σάς πιέξῃ κάποτε τῆς πείνας ή ανάγκη
όριστ' 'Εγγλέζοι κι' 'Ιταλοί και τόσοι φίλοι Φράγκοι,
πού για τήν ράτσα τῶν Ρωμηῶν πολὺ ένθουσιάζονται
και για τὰς ξίνας συμφοράς άμέσως θυσιάζονται.
Πρὸς τούτους άποτεινέσθε για κάθε συνδρομήν
κι' εκείνοι τήν βοήθειαν τήν θεωροῦν τιμήν.

Σας είπα βρε έπρεπε, Ζακυνθινοί μου, χαίρετε...
έγώμαι άνθρωπος φτωχός, τό ξέρω και τό ξερετε,
κι' άδίκως για τήν φτώχεια μου θεολογῶ και σκούζω,
γιατί βουδ' πού φαίνεται δέν θέλει κολασθῆ.
'Ας παῦσιν τὰ τρεχάματα κι' αυτὰ τὰ τῶντα φέρεται,
κι' άν τώρα, πού παγώνετε καταμεσῆς τῶν δρόμων,
χαρίσετε και πρὸς ἐμέ καμιά 'ζεστή κουβέρτα
άμέσως μ' εύχαρίστησιν θά τήν δαθῶ εύγλωσσον,
κι' όπόταν θ' άκουπίζωμαι κι' όπόταν θά κραινοῦμαι
αυτὴν μου τήν έπισκεψιν με πόνο θά θυμοῦμαι.

Ζακυνθινοί μου χαίρετε, κι' άν οι σεισμοί δέν πάψουν
παρακαλῶ τους πρυγόντας για τοῦτο νά μετ' γράψουν,
κι' έγω έδώ θατάχσωμαι με πρώτην εἰκαίριαν
πρὸς νείαν άνακούρσιν και πρὸς παρηγορίαν.

Εἶπεν αυτὰ ή Φασουλῆ και τάλλα τὰ συνήθη
κι' εὐθὺς επαρηγόρησε ταπηλισμένα πλῆθη.
κι' όλοι τόν ζητωκραύγαζαν, κι' εκείνος εν τῷ ᾄμα
πρὸς τόν Τρικουπὴν έγραψε τό παρακάτω γράμμα.

«Μυλλόρδε καὶ Σωτήρα μου, ἀγάλλεσθε καὶ χαίρετε...
ὁ Βασιλεὺς βασιλικά 'στους Ζακυνθίους φέρεται.
"Οπου πατεῖ τὸ πόδι του χαρὰ γιὰ τὸν καθένα
καὶ μοναχὰ τῶν κτίζονται καλύβια γκρεμισμένα,
ζεσταίνουν δὲ τὰ λόγια του πολλοὺς ξεγυμνωμένους.
κι' ἴσως κανεὶς ν' ἀναστηθῇ κι' ἀπὸ τοὺς σκοτωμένους.
Δὲν βρίσκω μέρος νὰ σταθῶ καὶ μιὰ γωνιὰ νὰ κάτσω,
ὁ κόσμος 'ξεπατώθηκε μὲ τοῦ σεισμοῦ τῆς λύσσης,
γυρίζει κι' ἡ Βασίλισσα μὲ τῆς γυναικες μπράτσο
καὶ λέγει γιὰ παρηγοριὰ πῶς ὅλαις εἶναι ἴσαις,
πῶς καθεμιὰ Ζακυνθινή, ποῦ συνδρομὴν προσμένει,
εἶναι σχεδὸν Βασίλισσα γυμνὴ καὶ πεινασμένη,
κι' ἐκείναις ἡ κακόμοιραις ἀκοῦν αὐτὰ τὰ λόγια
καὶ λένε 'στὴν Βασίλισσα «μὰ εἶσαι μία τζόγια».

Κι' ὁ προσφιλὴς Διάδοχος τοὺς πάντας ἐνθαρρύνει
κι' ὡς ἀληθῶς φιλόανθρωπος τοὺς προὔχοντας προτρέπει
δικαία τῶν βοηθειῶν διανομὴ νὰ γίνη,
μὰ δίχως νὰ πειράξουνε καὶ τὴν 'δική του τσέπη.
Τὸν κόσμον συνεκίνησε τοιαύτη προτροπὴ
καὶ κάθε Νιόνιος 'φώναξε «χαρὰ 'στὸν τσελεπῆ»,
καὶ δάκρυα 'ξεχείλισαν καθὼς τὸν 'Ιορδάνη
κι' ἐγὼ τὸν εὐχαρίστησα μὲ γλῶσσα σὰν ροδάνι.

'Ο Πρίγκηψ ὁ Νικόλαος, ὡς πάντοτε γλυκύς,
φωτογραφεῖ διάφορα κατεστραμμένα μέρη
καὶ κάνει πρόβαις τακτικαῖς τῆς φωτογραφικῆς
καὶ δι' αὐτὸ ἡ Ζάκυνθος σὰς βεβαιῶ πῶς χαίρει,
καθόσον ἔχει τὴν τιμὴν, πρὶν ἐκ σεισμῶν χαθῇ,
ἀπὸ τοιοῦτον Πρίγκηπα νὰ φωτογραφηθῇ.

Μ' ἓνα σεισμὸ 'νομίσαμε πῶς ὅλ' ἡ νῆσος πέφτει
καὶ σ' ἓνα μέρος 'πήγαμε, ὅπου καλεῖται Πίσσα,
πηγάζει δὲ πετρέλαιον καὶ νάφθα, ἔχουν νέφτι.
κι' ἐκεῖ τραπέζι 'στρώσαμε... ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσα!
'Στοῦ πετρελαίου τὴν πηγὴν μὲ θλίψιν ἐκαθίσταμεν
κι' ὀργήγορα μὲ τοὺς ἀτμούς τῆς νάφθας ἐμεθύσαμεν,
σεισμὸν δ' ἐξαίφνης ἤκουσα βαρὺν καὶ φρικαλέον,
ἐνῶ δ' ἡ γῆ ἐστέναζε μ' ὑποχθονίους ρόγχους
ἤπιαμε κατραμόνερο μετὰ τῶν Βασιλέων,
ποῦναι πολὺ ὠφέλιμον πρὸ πάντων εἰς τοὺς βρόγχους.
'Ο δὲ Μεγαλειότατος, ποῦ 'στὴν παθοῦσαν γῆν
ἀφθόνως διεσκόρπισε τὸν οἶκτον καὶ τὸ ἔλεος,
τοῦ πετρελαίου θεωρῶν τὴν ρέουσιν πηγὴν
προέπιεν ὑπὲρ ὧμων, ποῦ λέγεσθε Πετρέλαιος.
'Αλλὰ κι' ἐμεῖς ροφήσαντες τὸ νέκταρ τὸ οὐράνιον
νύχνηθημεν ἀπὸ ψυχῆς διὰ τὸ νέον δάνειον,
κι' ἀπὸ μπελάδες κουπονιῶν ὀργήγορα νὰ λείψετε,
μὲ νέφτι δὲ τὰ πεινὰ τῶν δανειστῶν ν' ἀλείψετε
γιὰ ν' ἔλθουν μὲ τὰ τέσσερα νὰ σὰς εὐρουν μονάχοι,
κι' ἐμεῖς σὰν Ἑλλήνες σωστοὶ καὶ Μαραθωνομάχοι
καὶ πάλιν ὡς καὶ πρότερον τὰ δανεικὰ νὰ φάμε
τοῦ κάθε μπέστιχ δανειστοῦ, τοῦ καθενὸς ἰνφάμε.

Κι' ἡ σκληροτέρη, Πρόεδρε, μαλάσσεται καρδιά...
κλαίνει παιδιὰ τριγύρω μας κι' ὁ Βασιλεὺς πονῶν
ἄφετε, λέγει, πρὸς ἐμὲ νὰ ἔλθουν τὰ παιδιὰ
κι' ἡ Βασιλεία δι' αὐτὰ ἐστὶ τῶν οὐρανῶν...
ἀπὸ νηπίων στόματτα θὰ καταρτίσω αἶνον
καὶ παρ' αὐτῶν θ' ἀξιώθω εὐλογιῶν κι' ἐπαίνων».

Κι' ἐγὼ, ἂν κι' εἶχα κυλισθῇ 'στῆς νάφθας τὴν κραιπνὴν
ἐκ συγκινήσεως σφοδρὰς ἐδάκρυσα καὶ πάλιν.

Μυλλόρδε μου, Σωτήρα μου, καὶ Κόντε-Ρεπανάκια,
δύο γερὰ δὲν ἔμειναν 'στὴ Ζάκυνθο τσανάκια,
κι' ἐγὼ μὲ λόγια μοναχὰ τοὺς ἐνδεεῖς ἐνδύω
καὶ πληθὺς περίξ τῆς Αὐλῆς λιμῶττον συνωστίζεται,
ἀτμός ἀνέθορε πυκνός, ἡ γῆ ἐσχίσθ' εἰς δύο,
κι' Ἡφαιστεῖον, ὡς λέγεται, 'στὴν νῆσον σχηματίζεται.
Κι' ὁ Λούντζης, ὅπου Δῆμαρχος δὲν ἔγινε χαράμι,
ἀνασκαφὴν ὑπόγειον προτίθεται νὰ κάμη
μήπως καὶ τὸ Ἡφαιστεῖον αὐτὸ ἀνακαλύψῃ
καὶ τῶν σεισμῶν ἡ ἀφορμὴ διὰ παντός ἐκλείψῃ.

'Ο Θεοτόκης μὲ σεισμούς καθόλου δὲν ξιπάζεται
καὶ ταπεινὸς, Πρωθυπουργέ, τὸ χέρι σας ἀσπάζεται,
ἀλλ' ὅμως σφίγγεται πολὺ κι' αὐτὸς νὰ ἐπιστρέψῃ
κι' ἴσως προφθάσῃ 'στὸν χορὸ τῆς Κόζεκ νὰ χορέψῃ.
'Εμβρόντητος κατέπεσα 'στὸ καταφλέγον χῶμα
ὅταν ἐσχάτως ἔμαθα πῶς κι' ὁ σὶρ Λὸ ἀκόμα
πρὸς χάριν τῶν Ζακυνθινῶν προμελετᾷ κι' ἐκεῖνος
εἰς τοῦ Συγγροῦ τὸ θέατρον νὰ 'βγῇ σὰν θεατρίνος.
Τοῦ Λόου τὸ διάβημα καλὸν καθίεις τὸ κρίνει...
κι' οἱ ἐλεγχταὶ κατήντησαν μαζί μας θεατρίνοι,
κι' ἐδῶ, ποῦ Λόρδος τζέντλεμαν τὸν ταμπουρὰ βαρεῖ,
χάνουν τὴν σοβαρότητα κι' Ἑγγλέζοι σοβαροί.
Θὰ σπεύσω 'στὴν πρωτεύουσιν κι' ἐγὼ νὰ τὸν ἀκούσω,
ἂν ὅμως 'πῇ 'στὸ θέατρο ἡ φτώχεια πῶς μὰς πνίγει,
εἴμ' ἑτοιμος τὸ σοῖ του πατόκορφα νὰ λούσω
καὶ δίχως ναῦλο μὲ τὸν Ροῦ διὰ νυκτὸς θὰ φύγῃ.
Εἰπέτε σὰς παρακαλῶ 'στὸν Λόου νὰ προσέξῃ
γιὰ κρίσεις κι' οικονομικὰ μὴ ξεστομίση λέξι
κι' ἀπὸ σκηνῆς τὴν πίστιν μας μὴδὲ μικρὸν νὰ βλάψῃ,
ἄλλοιῶς ὁ ἰνφαμόκορμος πικρότατα θὰ κλάψῃ.

Καὶ τώρα ποῦ μὲ τὴν Αὐλὴν τὸ χρέος μου ἐπλήρωσα
τὰ τῆς Ζακύνθου πράγματα πρεπόντως διευθύνω,
κι' ἐγὼ μὲ νέφτι τσουχτερὸ τὰ 'πίσω μου ἐπύρωσα
κι' ἐπῆρα δρόμο δυνατό γιὰ τὰς κλεινάς Ἀθήνας.
'Εσύστησα θερμότητα πρὸς ὅσους κι' ἂν γνωρίζω
νὰ σπεύλουν ἐν τούλῳχιστον 'στους Ζακυνθίους χάμι,
καὶ πάλιν 'στὰ λημέρια μου φαμελικῶς γυρίζω
καὶ φέρνω γιὰ τὰ μούτσουνά τῶν Βουλευτῶν κατράμι.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἀνώνυμος Ἑλληνικὴ Μεγάλῃ Ἐταιρίᾳ
τῶν γενικῶν Ἀσφαλειῶν, κληθεῖσα ΕΘΝΙΚΗ,
καὶ ὅσους φλέγει ἀληθῶς θερμὴ φιλοπατορία
ἄς τρέξουν ὅσον τάχιστα ν' ἀσφαλισθῶν ἐκεῖ.
'Η καθεμιὰ Τράπεζα εἰς ταύτην ἔχει μέρος
καὶ μέτοχοι καὶ ἰδρυταὶ οἱ πρῶτοι παραδούχοι,
κι' ἄς σπεύσῃ πρὸς ἀσφάλειαν 'στὴν ΕΘΝΙΚΗν ἐγκαίρως.
Κι' ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔβαλε 'στὰ πόδια του ταμπούχι,
'Ασφάλεια κατὰ πυρὸς, τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
καὶ τῶν παντοίων συμφορῶν, ὅπου γεννᾷ ἡ πλῆσις,
ἀσφάλεια εἰς ξαφνικά κι' ἀπρόοπτα συμβάντα,
ἀσφάλεια 'στὸ εἶναι σας, εἰς τὴν ζωὴν, εἰς πάντα.
'Ασφάλεια δι' ὅλα σας ἡ ΕΘΝΙΚΗ κηρύττει...
ὁδὸς Σταδίου, κύριοι, 'στὸν Ἀζελὺ τὸ σπῆτι.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κομποτός πολὺς.